

Halk İsyanına, İşçi Sınıfının Örgütlü Gücü Gerek

KESK'in 5 Haziran tarihli grev kararı ve DİSK'in de iş bırakarak yaptığı ihtar eylemi tüm illerdeki direnişlere büyük bir destek sağladı.

İstanbul'da KESK'in Unkapanı'ndan Taksim'e yaptığı ve yaklaşık 30 bin kişinin katıldığı yürüyüş, İzmir'de başta ESHOT işçileri olmak üzere geniş katılımlı grev uygulaması ve Ankara'da Kızılay'ın kapılarını açan eylem işçi sınıfının mücadeleye dahil olduğunda neler yapılabileceğinin küçük bir göstergesiydi sadece.

Özellikle İzmir'de grevin ardından CHP'li Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun grevci işçileri tehdit etmesi, işçi sınıfının eyleme geçmesinin sadece safları sıkılaştırmakla kalmadığını aynı zamanda safların netleşmesini de sağlamaya başladığını gösterdi. Başta eylemlere destek veren Kılıçdaroğlu ve CHP, halkın isyanı derhal kendilerini aşınca karşı saflara geçti. Soluğu düzenin bekasını koruma güdüsüyle Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün yanında alan Kılıçdaroğlu, tüm polis şiddeti ve terör ortadayken hükümet ağızyla kamu malına zarar veren eylemlere karşı olduklarını açıklamış ve marjinal grup edebiyatına kendi cephesinden destek vermişti. Aziz Kocaoğlu'nun hukuk dışı ve işçi düşmanı tehditleri de CHP'nin eylemlerin sınıf karakteri kazanmasına karşı ilk barikatı kuracak olan unsur olduğunu kanıtladı.

CHP'nin DİSK bu noktaya içindeki ağırlığı bilinmektedir. DİSK'in greve katılımı İzmir dışında protesto düzeyinde kalsa da DİSK'li öncü işçiler ve mücadeleci sendikacılar mutlaka CHP'nin rolünü ve CHP gölgesinde sendikacılık yaparak DİSK'i getiren sendikacıları sorgulamalıdır ve sorgulayacaktır. KESK cephesinde ise BDP çizgisini savunan başkan Lami

Özgen'in düşük profilli ve hükümete hak ettiği tonda ve ağırlıkta eleştirmeyen konuşması 30 bin kişiyle alana gelen KESK tabanı tarafından dinlenmemiş dinleyenler arasında ise hayal kırıklığına yol açmıştır. Sendikal Güçbirliği ise Taksim eylemlerine Hava-İş'in yürüttüğü THY grev alanından destek açıklamış ama bu desteği alana yansıtmamıştır. Türk-İş Başkanı Kumlu'nun TOBB ve TESK gibi sermaye örgütleriyle Gezi Parkı konusunda hükümet bakış açısıyla ortak bir açıklama yapması ise Sendikal Güçbirliği'nden hak ettiği bir muhalefet görmedi.

Tüm bunlar işçi hareketi tabanında kayda değer bir heyecan ve canlılığın olduğunu ama bir o kadar da sendikal önderliklere güvensizliğin olduğunu gösteriyor.

Grev ve iş bırakma ile işçi sınıfından yükselen sesinin gösterdiği potansiyel gerçek bir genel greve taşınmalıdır. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın talepleri kabul etmeyen tutumunu kırarak olan, polisi tüm yurttan geri çekilmeye zorlayacak olan güç işçi sınıfının gücünden başkası değildir. Görev emekçilerdeki heyecanı sendikal bürokrasiyi aşacak şekilde seferber etmektir.

İzmir'de 26 Temmuz öncesi ulaşımında uyarı grevi

İzmir'de 19 Temmuz Cuma günü ESHOT'a bağlı belediye otobüslerinde görev yapan İZELMAN şoförleri, sabah saat 06:00-08:00 arasında sefere çıkmadı ve uyarı grevi yaptı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi ile DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası arasında İZELMAN ve İZENERJİ işçileri adına yürütülen ve uzlaşma sağlanamayan toplu iş sözleşmesi nedeniyle 19 Temmuz Cuma sabahı ESHOT'a bağlı yaklaşık bin belediye otobüsü sefere çıkmadı. 8:00'de uyarı grevi sonlandırılarak seferler başlarken, 10:00-12:00 arasında ise ESHOT Genel Müdürlüğü'nün bulunduğu Gediz Ağır Bakım Tesisleri'nde ve Genel Müdürlük hizmet binalarında çalışan İZELMAN personelleri ana bina önünde eylem yaptı.

DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı, daha önce yaptıkları açıklamada uzlaşma sağlanamaması halinde ESHOT çalışanlarının "bir sabah ansızın görevi bırakabileceklerini" duyurduklarını belirtti. ESHOT otobüslerindeki eylemin bir uyarı grevi olduğunu, çalışanları greve hazırlamayı da amaçladıklarını belirten Sarı, "Vatandaşın yaşadığı mağduriyetin sorumlusu toplu iş sözleşmesinde yapıcı tavır takınmayan İzmir Büyükşehir Belediyesi'dir" dedi.

Haberli grev yapıldığında halk işine gücüne gidemedi diyerek sanki işçilerin mücadelesinin nedeni kendi

uygulamaları değilmiş gibi halkı işçilere karşı kışkırtan, grevi kırmak için günler öncesinden hazırlık yaparak her yola başvuran patronlar, habersiz olduğunda da önceden ilan edilmiş izin veriyorlar, savunuyorlarmış gibi böyle grev olmaz, otobüse binecek halk bilseydi ona göre davranırdı bahanesine sığınıyorlar.

Emekçilerin mücadelesinden bir mağduriyet oluşuyorsa, sorumluluk; işverene ücret karşılığı sattıkları emekgüçlerinden başka mücadele araçları olmayan işçilerde değil işçilerin taleplerine aylardır kulaklarını tıkayan, neoliberal sınıf saldırısını İzmir yerelinde yürüten, yaptıklarıyla Ankara Büyükşehir Belediye başkanından bile teşekkür alan İzmir Büyükşehir Belediyesi bürokrasisindedir.

Aylardır İZELMAN ve İZENERJİ işçileri eylemler yaparken sendikaya ve mücadele eden emekçilere sert, tehditkar söylemlerde bulunanlar, halk milyonlarla sokağa döküldüğünde üretimden gelen güçlerini kullanarak destek veren işçileri 3 yevmiye kesintisiyle cezalandıranlar, işçiler mücadeleden vazgeçmedikçe söylemlerinde yumuşamak zorunda kaldıkları gibi taşeron gibi çalıştırarak sefalet ücretlerine mahkum ettikleri işçilerin isteklerini de duymak zorunda kalıyor. Mücadele geri adım atmadan devam ettikçe ses duyurulamayacak sağır kulak, alınamayacak hak yoktur, yeter ki tehditlere kulak asmayalım.

HUKUK KÖŞESİ

Alt işveren (taşeron) ilişkisi, 4857 sayılı İş Kanununun 2 maddesinde İş Yasasının 2. maddesine göre asıl işin bir bölümünde alt işveren çalıştırılabilmesi "işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenle uzmanlık gerektiren işler" gibi üç koşulun bir arada var olmasına bağlıdır. Yeni tasarıda ise, Kanun'un gerektirdiği koşullar kaldırılıyor. Böylece her şeyi teknoloji ve uzmanlık gerektiriyor diyerek taşeronu vermek mümkün hale geliyor. Ayrıca, iş müfettişlerince, kanundaki koşullar var mı, yoksa patron hile mi yapıyor, diye yapılan denetim ve cezalar neredeyse kaldırılıyor. Bakanlık, "Taşerondaki işçilerin kıdem tazminatı sorununun çözüleceğini" söylüyor. Oysa kıdem tazminatı var olan yasaya göre zaten taşeron işçilerin de yasal hakkıdır ve bir lütf değil. Çünkü İş hukuku tektir ve taşeron işçiler için ayrı bir hukuk yoktur. Şimdi ise tamamen farklı bir hukuk yaratmaya çalışıyorlar. Gerçekte yasal olarak sorun, taşerondaki işçilerin şu anda kıdem tazminatı hakkı olmaması değil, taşeron şirketin patronuyla işi ihaleyle ona veren patronun hileli işlemlerle taşeron işçilerin

kıdem tazminatı haklarını gasp etmeleridir. Hükümet ve patronlar elele, taşeronu kural haline getirerek istisna olanı esas haline getirmeyi hedefliyor. Yani, medyada, "taşerona kadro, ikramiye, kıdem tazminatı" diye müjde veren haberlerin hepsi yalan. Müjdeyi alan işçiler değil, patronlar!

Belediyeler için ise mesele şu ki; var olan yasaya göre ulaşım, temizlik, bakım vs. gibi bütün hizmetler belediyelerin asıl işidir ve taşeronu verilemezler. Mahkemeler ise dava açıldığında "yardımcı işçi" diyerek taşeronu verilebileceğini söylüyor ve açıkça yasaya aykırı karar veriyor. Bunun nedeni tamamen siyasi. Çünkü ne yargı ne yasama faaliyeti patronlardan bağımsız yapılamaz. Parayı veren düdüğü çalar, istediği partiyi iktidara taşır, ona istediği yasayı yaptırır, onun elindeki mahkemelerden de istediği kararları çıkarır. Emekçiler, mücadele ederek bir takım kazanımları yasalara soksalar da, kazanılan haklar patron temsilcisi hükümetler tarafından ilk fırsatta geri alınır.

İşçi sınıfının siyasete, siyasetin işçi sınıfına ihtiyacı var

Toplumun önünde biriken büyük sorunlar hızla çözüm bekliyor. Ancak toplum sermaye ve işçi sınıfı olarak iki karşıt sınıfa bölünmüş durumda. Çözüm diye önümüze getirilenler sermayenin sorunlarını çözerken işçi sınıfı ve ezilenlerin sorunlarını olduğu gibi bırakıyor ya da büyütüyor. Çünkü iktidar sermayenin elinde ve çözümler de bu yüzden hep sermayenin lehine.

AKP iktidarı da bir sermaye hükümetidir. Türkiye'nin en büyük sorunlarına çözüm getirme iddiasındadır. Ancak paket olarak karşımıza çıkardığı çözümler sermayenin çıkarlarına yaslanmaktadır. Kürt sorununun çözümü derken Kürt hareketini çözmekten ve başta Kerkük petroleri olmak üzere Kürt coğrafyasını yeniden sömürgeleştirmekten bahsediyorlar. Barış derken içeride savaşı bitirip emperyalizm ve Siyonizmle birlikte Suriye ve İran'a karşı savaşa hazırlanıyorlar. Başkanlık sistemini istikrar için savunuyorlar. Ama bu istikrar işçinin evdeki sofrasının, çalıştığı işin, çocuğunu geleceğinin istikrarı değil patronların kârlarının istikrarıdır. Yeni anayasa yapacaklar. Şimdiki anayasayı işçiye dar geldiği için değil patrona dar geldiği için değiştirmek istiyorlar. Adına da

patronlar "ekonomik anayasa" diyorlar. Kendilerini çıkarıp işçi sınıfını batıracak bir programı dayatıyorlar.

Ama bir yandan da çekiniyorlar. İşçi sınıfının itirazından ve ayağa kalkmasından korkuyorlar. O yüzden sendikaları kâh yasalarla baskı altına alıyor kâh akil insan heyetlerine dâhil edip susturup suç ortağı yapıyorlar.

Olması gereken açıktır. İşçi sınıfı siyasete ağırlığını koymak zorundadır. Kendi çıkarını korumalı, kendi çözümünü dayatmalıdır. İşçi sınıfının çıkarları Kürt sorununun tam eşitlik temelinde çözümünü, petrol kavgasını değil petrol peşindekilere karşı uluslararası dayanışmayı, anayasal hayallere karşı somut işçi haklarını, emperyalizmle ve Siyonizmle savaşı ama halklarla barışı ve nihayet bir işçi emekçi hükümetini gerektirmektedir.

İşçi sınıfı bu yolu ne hükümetin emri altındaki akil insanlar heyetleriyle ne de AKP'si, CHP'si, MHP'siyle sermayenin partileriyle açabilir.

İşçiler "her durum ve şart altında sermayeden ve onun partilerinden bağımsızlık" parolasıyla siyasete atılmalı, masaya yumruğunu vurmalıdır!

İZENERJİ ve İZELMAN İŞÇİSİ GREV DEDİ!

12 Haziran Çarşamba günü İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin kapısına grev kararını asarak grev sürecini başlatan 3 bin 600 İZENERJİ çalışanının ardından, 18 Haziran Salı günü de 6 bin 500 İZELMAN işçisi 60 gün içinde greve gitme kararını belediye kapısına astı.

Büyükşehir Belediyesi ile DİSK Genel-İş İzmir 1 ve 3 No'lu şubeler arasında gerçekleşen toplu iş sözleşmesi (TİS) süreci Büyükşehir Belediyesinin geri adım atmamasıyla tıkanıp, 14 Şubat 2013'te başlayan TİS sürecinde 49 maddede anlaşma sağlandı, 19 madde içinse uyuşmazlık tutanağı tutuldu. Büyükşehir belediyesi işçilere ortalama yüzde 8 zam vermeyi teklif etti. Arabulucu da anlaşma sağlayamayınca sendikalar grev kararını İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne yüzlerce İZELMAN işçisinin katılımıyla astı. 6 bin 500 İZELMAN işçisi aynı zamanda sakal bırakma eylemi yapıyor, şoförler de iş kıyafetlerini giymiyor.

İZELMAN işçisi mücadelede deneyimsiz değil, daha öncesinde de sofralarındaki ekmekleri, çocuklarının geleceği ihalelerle satılığa çıkarılan İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin İdari İşler Şube Müdürlüğü'ne bağlı çalışan 650 İZELMAN işçisi 2013 1 Mayıs'ında yıllardır çalıştıkları belediye şirketinden çıkarılarak Zigana-Hanoğlu Ortak Girişimi isimli taşeron firmada işbaşı

yaptırılacaklardı. Bu durum işçilerin onbinleri toplayarak yaptıkları yürüyüşler ve direngen tutumlarıyla hızlanan hukuki süreç sonucunda çıkan mahkeme kararının ihaleyi iptaliyle engellenmişti.

"Emek dostu" başkan Aziz Kocaoğlu da, taşerondan kadroya geçirdim dediği işçileri %40 eksik ücretlere ve ihalelere mahkum etmiş, azami ücret istemiş, yine 5 Haziran 2013 günü KESK'in önceden almış olduğu grev kararına iş bırakarak, ESHOT otobüslerini öğlen 13:00'e kadar çalıştırmayarak Gezi parkı üzerinden gelişen halk isyanına örgütlü işçi sınıfı soluğu katmaya çalışan DİSK/Genel-İş'i rol kapmaya çalışmakla itham etmiş, sendikaya rest çekmişti. Kocaoğlu greve destek veren işçilerin en ağır şekilde cezalandırılacağını söyleyerek ve işçilerden 3 yevmiye keserek, destek veren memurların da haklarında inceleme başlatarak, işçiye, emekçiye karşı düşman yüzünü iyice gösterdi.

Öte yandan toplu iş sözleşmesinin yasal işleyişi açısından grev kararı almak ta sendika açısından bir zorunluluktur. Çünkü 60 gün içinde sözleşme imzalanmaması halinde greve çıkılmazsa sendikaların TİS imzalama yetkisi düşer. Ancak İzmir'de neredeyse her sene grev kararı belediye kapısına asılmış, sonraki 60 gün içinde büyükşehir belediyesi ile TİS imzalanmış ve imzalanan TİS her

HALK İSYANI KAZANIRSA İŞÇİ SINIFI KAZANIR, İSYANI İŞÇİLER KAZANDIRIR

31 Mayıs 2013 gününden itibaren Türkiye, tarihinde görülmemiş bir isyanla sarsıldı. Devlet, patronlar şaşkınlık içinde olan biteni izledi. Erdoğan günlerce Kuzey Afrika'dan dönemedi. Bakanlar, başbakan yardımcılarını farklı farklı açıklamalar yaptı. Bir tek **isyanın sonucunu asıl belirleyecek** susuyordu, eksikti: **İşçi sınıfı**.

31 Mayıs'tan itibaren sokağa çıkıp devletin, polisin karşısına dikilerek isyan eden kitlelerin de en büyük eksikliği, işçi sınıfının taleplerini kendi talepleri haline getirmemektir. Bu belirleyici önemdeki eksikliği aşmak için, mücadele eden işçi sınıfının bir yandan mücadelesine kendi mecrasında devam ederken aynı zamanda bu mücadeleyi sokağa çıkmış kitlelere aktarması ve benimsetmek için çaba sarfetmesi gereklidir. Bu nedenle bugün yapılması gereken halkın mahallelerinde, parklarda toplu şekilde akşamları oturup, geriye çekilmiş mücadeleyi nasıl ilerletebileceğini tartıştığı forumlarda işçilerin, emekçilerin istemlerini forumlar üzerinden halkın onayına sunarak gerçek kazanımların ancak bu yolla elde edilebileceğine ikna ederek, uyanışa geçmiş halkı yanına katmaktır.

Seçim barajına karşı çıkanları, **sendikal barajlarında** ortadan **kaldırılmasını** savunur hale getirmeliyiz, düzenlenecek işçi, emekçi eylemlerine katılım kararları gibi kararlar çıkarttırmalıyız. Böylece hem işçilerin mücadelesi kitleleşecek ve kazanıma bir adım daha yaklaşacak, hem de isyan doğru bir rotaya girmiş olacaktır.

Bu yüzden forumlarda işçilerin, emekçilerin söz alarak işçi sınıfının talepleriyle direnişe katkı sağlamaları, yön vermeleri, bunlar üzerinden örgütlenmenin gereği üzerinde durmaları tarihi önemde fırsatlardır.

Direnişin başını çeken beyaz yakalı çalışanların örgütsüz, güvencesiz, esnek çalışma düzenine tabi olmaları, işten çıkarılma, işsizlik gibi sorunları da, işçi sınıfının temel sorunları arasında yer almaktadır. Ancak iin kazanması için bu toplumun en büyük yükünü taşıyan, en fazla sömürülen sınıfı, kol işçileri, sanayi, tarım, ulaştırma, büyük ölçekli hizmetler bu mücadelenin içine girmelidir. **Sınıfın ana talepleri isyancıların talepleri** haline gelmelidir.

Hergün döktükleri alınterleriyle kendi sömürüleri üzerine kurulu kapitalist sistemin devamını sağlayan işçiler, emekçiler bir kere güçlerinin farkına varıp hayatı durdurursa halkın coşkunu akan selinin önünde sadece Tayyip Erdoğan ya da AKP hükümeti değil, hiçbir hükümet, patron ya da bürokrat duramaz. 2,5 yıl önce ısırdı halk 30 yıllık diktatör Hüsnü Mübarek'e karşı aylarca Tahrir meydanını doldurmuş, Mübarek milyonlarla direnen halka pervasızca saldırmaktan çekinmemiş, yüzlerce eylemciyi öldürmüştü, fakat ancak işçi sınıfı fabrikalarda, sanayi havzalarında, ulaşım başta olmak üzere büyük ölçekli hizmet sektöründe yaptığı genel grevle mücadeleye atılınca Mübarek arkasına bakmadan koltuğunu bırakmak zorunda kalmıştır.

Türkiye'deki isyanda ise ekonomik talepler neredeyse yoktur veya olduğu zaman da çok zayıf kalmıştır, işçi sınıfı kendi yöntemleriyle yani grev, direniş, fabrika işgalleriyle mücadeleye dahil olduğunda asıl mücadele o zaman başlayacaktır.

Halk sonradan çekilmek zorunda kalsa da kendiliğinden ve kitlesel biçimde günlerce meydanları zapt ederek, hükümete karşı kısmi bir zafer kazandı. Şimdi bu hareketin kendini sağlam bir zemine oturtması ve örgütlenmesi zamanıdır. Bunu